

PENELOPE BLOOM

H

E

R

MEGÖNTÖZNÉM

Valahogy minden rosszul alakult, amikor a sövényét nyírtam. Véletlenül kissé... félreérthető alakúra formáltam, olyasmire, amit nem biztos, hogy szívesen látna bárki a kertjében.

Amikor először találkoztam Harry Barnidge-dzsal, az agyam azonnal átkapcsolt ősi, ösztönös üzemmódba. Nevetséges fantáziaképek villantak be: hogy Harry fejbe billent egy kőbunkóval, becipel a barlangjába stb. A szókincsem erőteljesen lecsökkent, és talán kissé nyáladzani is kezdtem.

De nem foglalkozhatok ezzel! Az egyetlen fontos dolog az életemben az, hogy a húgom álmait valóra váltsam. És eddig valahogy mindent sikerült elbaltáznom, úgyhogy most sikerülnie kell.

Szóval, amikor Mr. Szívtipró felajánlja nekem, hogy segít egyengetni a véletlennek köszönhető művészkARRIEREMET, nem mondhatok nemet. Ahogy a régi mondás tartja, ha már felállítottad, minden megoldódik magától. Vagy valami ehhez hasonló.

Az új kertészem mindent fogott, és teljesen a feje tetejére állította. Rengeteg nő próbálkozott már azzal, hogy felkeltse az érdeklődésemet, de Nell sövénye volt a legmerészebb. Mármost beszélgettünk, aztán egyszer csak a háromméteres növényből... az lett, ami. Aztán meg az ország legnagyobb művészkritikusa kikiáltotta a sövényt művészeti alkotásként, így felajánlottam, hogy az ügynöke leszek...

Most már csak arról kell meggyőződnöm, hogy többre vágyom munkakapcsolatnál. Nem számít, milyen árat fizetek érte. És az sem, ha a legnagyobb riválisom megfenyeget, hogy tönkretesz, ha elmondom róla az igazságot.

**PASSION
VÁLOGATÁS**

PENELOPE BLOOM

az Amazon, a Washington Post, illetve a USA Today bestsellerszerzője, akinek kilenc nyelvre fordították le a könyveit. Imád beszélgetni a saját képzeletével, valamint olyan romantikus történeteket írni, amiket maga is szívesen megélné. „Az esetek többségében a munkanapjaimon mintha folyamatosan harcolnék egy megállíthatatlan gonosz erővel. Csillogó szemmel és lelkesen lépek be a dolgozószobámba, csak hogy a valóság újra és újra földbe döngölgjön. De még mindig ugyanazzal az optimizmussal ébredek. Továbbra is felkelek és írok. Azért, mert az írás az álmom.” Igyekszik pozitív példaképként szolgálni a lányai előtt, és megmutatni nekik, hogy minden álom elérhető, bárki bármit is mond.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.penelope-bloom.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

**PASSION
VALOGATÁS**

„Mit is mondhatnék a Her Bushról? Vicces, és áthatja a szexiség, hemzseg az erotikus célozgatásoktól. Már eleve a cselekmény is humoros: egy fiatal nő műkertészként egy sövényből véletlenül óriási péniszet alkot, és pont egy gazdag irodalmi ügynök kertjében. Találkoznak, és elkezdődik a játék. Miközben Nell sövényét művészeti alkotásként népszerűsítik, lassan kialakul a románc is kettejük között. Ez a regény a második, amit olvastam Ms. Bloom sorozatából, a másik a His Banana – Bekapnám volt. Egyértelműen a többi rész is érdekelt.”

Today Novels

„Ha szereted a romantikus vígjátékokat, amik hangos nevetésre készítetnek, ez a te könyved lesz. Nem fog csalódást okozni. Én önként jelentkeztem, hogy recenziót olvassak belőle a Booksprouton keresztül.”

Linda Reads

„Annyira jól szórakoztam az eddigi részeket olvasva! Ha még nem olvastál semmit A vonzalom tárgyai sorozatból, amelynek a tagjai mind szexi, vicces, különleges könyvek, akkor nagyon ajánlom az összeset. Mindegyik kötet önálló, így külön is olvashatóak. Alig várom, hogy a jövőben mit hoz számunkra Ms. Bloom.”

Amazon

„Nell túlgondolja a dolgokat, ami teljesen érthető, hiszen a múltban érték sérelmek, éppen ezért először nem is bízik Harryben. A folyamatos kétértelmű utalások humorosak, és imádom a karakterek évődését.”

Goodreads

**PASSION
VÁLOGATÁS**

PENELOPE BLOOM

H

E

R

MEGÖNTÖZNÉM

— részlet —

Nell

Ma volt az új életem első napja. Persze, már nem is tudom, hányszor jelentettem ki ezt eddig, de ez alkalommal tényleg minden más lesz. A fodrászsuli nem jött be, az állandó párkapcsolat sem, ahogy az sem, hogy profi művész váljon belőlem. De elhatároztam, hogy máától seggbe rúgom a múltat, és talán a jövőt is, ha már így belejöttem. Ma kezdtem a munkámat mint profi sövény-szobrász, és bizony eszem ágában sem volt elcseszni a dolgot.

Azonban volt pár apró részlet, ami idegessé tett az első napon. Például az, hogy az egyetlen tapasztalatom a sövényekkel annyi volt, hogy konyhai ollóval előző nap kinyírtam a lakásom előtti bokrot.

De a helyzet az, hogy már *évek* teltek el azóta, hogy a középiskolai rajztanárom közölte velem, hogy az én családtörténetemben aztán nem lelhető fel művészi véna, még akkor se találánánk, ha a kőkorbba nyúlnánk vissza. Azóta is szobrokat készítettem szabadidőmben abban

a reményben, hogy egyszer majd visszamehetek, és győzedelmesen az asztalára csaphatok egy kiváló alkotást. Ezen még dolgoznom kellett. Bárhogy is legyen, mondhatjuk, hogy én egész életemben arra edzettem, hogy rendszeren megnyírjam ezt a sövényt, ezért csak meg tudom oldani. *Valószínűleg.*

Csak koncentrálnom kell. *Egyenesen a közepébe. A szememet a célon tartva. Két legyet egy sövényel...*

Behunytam a szemem. Az agymenés nem segített. Csak annyit kellett tennem, hogy elhatározom: ez alkalommal nem cseszem el. Nem fogok elbukni. Mert *nem* engedhetem meg magamnak. Ugyan még csak huszonkét éves vagyok, de az ember csak bizonyos számú bukást tud elviselni, mielőtt teljesen megkattanna, és én már szinte biztosra vettem, hogy a közelében táncolok ennek a számnak. Szóval, ennek nagyon-nagyon be kellett jönnie. Miattam is, de főleg a kishúgom miatt, aki mindennél jobban szeretett volna zeneiskolába járni, de a szüleimnek egyszerűen nem volt rá pénzük. Titokban gyűjtöttem a pénzt, hogy legyen esélye oda járni, ha jövőre végez a középsuliban. Egyelőre csak az első éves tandíjat sikerült összekaparnom.

Az autó úgy rázott bennünket, mintha téglán gurulna kerek helyett. Már majdnem fél óra telt el, de az orrom még mindig nem szokott hozzá a mellettem utazó két pasi szagához. Mintha fognál egy régi zoknit, belemártanád ecetbe, majd jól megdörzsölnéd sajttal: ehhez tudtam volna legjobban hasonlítani az új munkatársaim bukóját.

– Jól vagy, Nell? – kérdezte Davey, aki óvoda óta a legjobb barátom volt. Ő segített megszerezni az állást.
– Annyira idiótán nézel.

– Nem is.

– Nem idiótának nézel ki, nem erre gondoltam, csak sejtem, hogy valami hülyeségen gondolkozol. Emlékszel arra, amikor megkérdezted, hogy a hernyók tudják-e, hogy lepke lesz majd belőlük? Vagy, hogy Ryan Gosling* legálisan megváltoztathatja-e a nevét Ryan Goose-ra, ha idősebb lesz?

– Igen, ezek teljesen logikus kérdések.

Davey összeszorította a száját.

– Objektíven nézve lehet. Szóval, most mi a helyzet?

– Nem akarom elmondani, ki fogsz röhögni.

– Valószínűleg nem.

Felsóhajtottam.

– Csak azon gondolkoztam, hogyha *hú*-t lélegzek ki, akkor az hideg, ha *há*-t, akkor az meg meleg. – Igazából azon gondolkoztam, hogy vajon lesz-e elég kartonom a hajléktalansághoz, ha azonnal kirúgnak ebből az állásból, de nem akartam Davey-t ezzel terhelni.

Davey egy ideig a homlokát fogta, majd hangosan elkezdett nevetni.

– Ez a legőrültebb dolog, amit valaha hallottam. Még tőled is. – Felhúztam a szemöldökömet. – Most mi van?

– Csak várok, mert nagyon jól tudom, hogy majd megőrülsz, annyira ki akarod próbálni, hogy igazam van-e.

– Nem számít, hogy igazad van-e, attól még bődületes hülyeség. – Davey felsóhajtott, aztán elfordította kissé a fejét, és a kezébe lehelt kétszer. *Hú. Ha.*

Diadalmasan elvigyorodtam.

* Gosling – kislibát jelöl, amíg a goose felnőttet

– Attól, hogy igazad van, még hülyeség.

– Szerintem az, hogy igazam van, automatikusan azt jelenti, hogy nem hülyeség.

A mellettem lévő pasi úgy horkantott fel, mintha most ébredt volna.

– Bizony ám – mormogta.

– Látod – feleltem –, még ő is egyetért.

Davey előrehajolt, és halkabba fogta.

– Ez Carl, és Carl mindennel egyet fog érteni, amit mondasz, csak azért, mert van cicid.

– Akkor is – húztam fel a vállam, és elgondolkoztam azon, hogy vajon Carl akkor is lelkes lenne-e a cicimtől, ha tudná, hogy mennyit segít rajta a melltartóm.

Hátrahajtottam a fejem, és becsuktam a szemem, pedig borzalmasan nehezen lehetett ellazulni úgy, hogy kis híján kirázta belőlem a lelket a kocsi.

Még mindig nem akartam elhinni, hogy itt vagyok. Pár hónappal ezelőtt úgy tűnt, hogy minden rendben halad. Pasim volt. Nekiálltam a fodrászképzésnek. Valami olyanba kezdtem, ami tényleg érdekelt. Elgondolkoztam, hogy vajon ezek a pasik, akikkel megosztottam a kocsi, hasonlóképpen kerültek-e ide. Ebbe a szagos purgatóriumba, amit azoknak az embereknek szántak, akik nem jutottak közelebb az álmaikhoz.

Vagy csak szegények voltak, mint én, és nem fordultak el, ha fizető munka közelébe kerültek.

Szerencsére sosem voltam nyávogós típus. Igen, a helyzetem jó szar volt, de nem engedtem, hogy ez egy kicsit is elkésérítsen. Emellett meg nem csak kertésznek készültem, úgy gondoltam, én „sövényszobrász” leszek.

És bizony mindenfajta szobrászkodás *művészet*. Más szavakkal élve hirtelen profi művésszé avanszáltam.

Davey épp a körmét vágta, nem tántorította el a rázkódó kocsi, ami olyan veszélyessé tette a műveletet, hogy az ujjaitól is megszabadíthatta volna. Vagy bátor volt, vagy egyszerűen idióta. Őt ismerve egy kicsit mindkettőről szó lehetett. Sosem mondtam el neki, de csak azért mentem oda hozzá az oviban, mert egy kicsit egy teknősre emlékeztetett. Kissé nagy, csúcsos felső ajka volt, és imbolygó járása. Titokban még mindig odáig voltam a teknőcsön vonásaiért, de nem hinném, hogy ezt akarta volna hallani tőlem.

– Minden rendben lesz, Nell, engedd el magad! – folytatta Davey. Úgy kopogtatta meg összeszorított kezemet, mintha tojást próbálna feltörni.

Elvigorodtam, próbáltam ellazulni.

– Idegesnek tűnök?

– Pont úgy festesz, mintha egy öklömnyi gyémántot próbálnál kiszarni.

Összehúztam a szemöldököm.

– Kezdjük ott, hogy én nem *szarok*. Hölgy vagyok. Én udvariasan, megfelelő stílusban könnyítek magamon. És ha *kakilok*, az akkor is rózsailatú és megfelelő méretű.

Davey elvigorodott.

– Mintha elfelejtenéd, hogy lakótársak vagyunk, merthogy abban semmi udvarias és hölgyeszerű nincsen, hogy... – Lábon rúgtam, amitől szerencsére felhagyott a mondandójával. A másik pasi kíváncsi pillantást vetett ránk.

– Lehet, hogy ideges vagyok, de csak azért, mert jó munkát akarok végezni.

– Csak sövényt fogsz nyírni, Nell. Azt mennyire lehet elcseszni?

– Ó, fogalmam sincs. – A hajamra mutattam, ami jelenleg elég merészen narancssárga volt, és halovány emlékeztetőként szolgált korántsem felemelő távozásomra a fodrászsuliból. Talán jelnek kellett volna vennem, hogy nem állok készen a vizsgára, amikor magamon gyakorolva is elcsesztem a dolgot. A cél egyébként visszafogott szőke lett volna, csak egy kicsit világosabb az én természetes barnámnál. *Hopsz.*

Davey elgondolkozott ezen.

– Mondjuk, tényleg van némi hajlamod arra, hogy elszarj mindent, amihez hozzáérsz. És ezt komolyan a lehető legtámogatóbb módon mondtam.

– Köszí – vigyorogtam rá. – Nem is tudom, mi lenne velem, ha nem emlékeztetnél arra, hogy profi vagyok a szívásban.

Davey felhorkant.

– Nem kell tudnom, mit csinálsz még emellett, hogy pénzed legyen.

Bámultam rá, de képtelen voltam letörölni a vigyort a képemről, annak ellenére sem, hogy a másik pasi a kocsiban bizonyára totálisan őrültnek gondolt.

– Ezt most nem veszem fel, és nem, ezt nem fogom elcseszni. Nagyon kell a munka. – Előrehajoltam, és halkabba fogtam. – És nem felejttem el azt sem, hogy a saját seggedet kockáztattad azért, hogy megszerezd nekem ezt a munkát.

– Az én seggem a tiéd – bólintott.

– Nem pont erre gondoltam, de... köszönöm? – mosolyodtam el furán.

– Ó, nézd! Itt is vagyunk.

Gyorsan kinéztem az ablakon, és azonnal kiderült, hogy Davey bizony nem túlzott azzal a kijelentéssel, hogy a Kerti Törpék kliensei szinte mind kastélyokban élnek. Eddig is ideges voltam, de most hirtelen azt éreztem, hogy a gyomrom kicsusszan a seggemen át. *Nyugodj meg, Nell, meg tudod csinálni!*

Persze, a korábban történtek azt sugallták, hogy feltehetően el fogok bukni. De ha továbbra is hagytam volna, hogy a múlt beárnyékolja a jövőmet, akkor össze is kucorodhattam volna egy sötét sarokban, és semmibe se kezdtem volna bele életem hátralevő részében. Ha mindent egybevettem, az út elég tisztán rajzolódott ki előttem: haladj előre, még akkor is, ha a vége egy újabb katasztrófa lesz.

Újra a kishúgomra gondoltam, Ashley-re, és megpróbáltam elterelni a gondolataimat a lángoló bokrokról vagy a mellkasomból kiálló metszőollókról. Ha a dolgok rossz irányt vettek az életemben, csak bekapcsoltam a telefonom, és hallgattam őt YouTube-on gitározni és énekelni. A szívét is beletette az éneklésbe, mondom ezt úgy, hogy tudom, elfogult vagyok. Borzalmasan tehetségesnek tartottam. Képtelen voltam zokogás nélkül végignézni a videóit. Ő bizony egy cseppet sem hasonlított az én bukott személyiségemhez, ő tehetséges volt. Szóval, mindent meg kellett tennem, hogy ne csessem el ezt a *kerti törpés* munkát, őerte.

És persze Davey-ért, ami ugyan kevésbé számított, de őt is kirúghatták volna, ha ezt elszúrom.

Bárcsak lenne némi fogalmam arról, hogyan kell sövényt nyírni. Mármint... megnéztem pár videót tegnap YouTube-on... Szóval, mi csúszhat félre?

Harry

A szekrényem úgy festett, mintha egy csapat férfi osztott volna rajta. Volt itt üzlethez megfelelő elegáns ruha, sportzakók és öltönyök, ehhez tartozó nadrágok és cipők. Aztán jöttek a sportruhák futáshoz, kosárhoz, teniszhez és más sportokhoz, amiket imádtam, ha az időm engedte. Aztán volt itt terepruha és élénk, neonszínű cuccok, amiket meg a vadászathoz használtam. A gardróbom hátsó részében volt egy belső szoba, ahol a fegyvereket, íjakat és a szigonyhalászathoz használt holmikat tartottam. Nem vallottam volna be senkinek, de volt odabent egy óriási kard is, amit akkor lengettem, ha senki sem látott, és igen, csak a hangjáért suhogtatam.

A gardrób közepén álltam egyetlen szál alsónadrágban, és próbáltam kitalálni, ma melyik Harry Barnidge legyen. Keserű gondolatnak hatott. Az életem, mintha rengeteg, különálló szálon futott volna. A vadászbarátainak sejtelve sem volt róla, hogy kosarazok meg teni-

szezek. Az irodalmi ügynökként folytatott munkámban senki sem tudta, hogy vadászok. Nem tudom, mikor is történhetett ez, de minden egyes év elteltével mintha csak mélyültek volna a szakadékok az életem különböző területei között. Valahol sejtettem, ha megtalálnám a megfelelő társat, akkor minden a helyére kerülne, de nem voltam biztos abban, hogy erre készen állok-e.

Mint a legtöbb reggelen, ma is felvettem pár ruhát az edzéshez, és elindultam a keleti szárnyban található edzőterem felé. A hálóm és az edzőterem közötti gyaloglás egész hosszú út volt, így könnyedén elmerülhettem a kert látványában. Szerettem a kerteket, szerettem szemlélni a második emeleti ablakból is, de odakint is jó volt ücsörögni a bokrok és a virágok között, elmerülni az illatok és hangok özönében. Mintha egyre gyakrabban vágytam volna ezekre a csendes pillanatokra, mint apró menedékekre, amelyek megvédtek az áramlattól, ami folyamatosan magával akart ragadni.

Kertészek érkeznek egy órán belül, hogy mindent megnyírjanak, és kezdjenek valamit a központi sövényekkel a szökőkút mellett. Aznap este két szerzőmnek is megjelenési bulit tartottam, ami azt jelentette, mindent tökéletesnek akartam látni. A szakmámban elért sikereim egyik kulcsa bizony a külső tökéletességre való törekvésem volt. Az otthonom és a kertem is fontos szerepet játszott abban, mennyi pénzt ajánlottak fel a kiadók a szerzőimnek a könyveikért.

Kissé meglepett, amikor megláttam, hogy a bátyám már odabent van az edzőteremben. Ha emellé még hozzáteszem, hogy a bátyám felnőtt, házas ember, nem csoda, hogy azonnal megrohantak a kérdések.

Elhúztam az ajtót, és leállítottam a dübörgő zenét.

– Minden oké? – kérdeztem.

Peter letette a súlyzókat, megragadott egy törölközőt, és letörölte a homlokát. A bátyámnak sötétebb haja volt, mint nekem, sötétebb szeme, és sötétebb, dühösebbnek tűnő arca. Olyasféle típus, akitől az időt se merték megkérdezni az utcán.

– Miért ne lenne?

– Nem tudom, talán az a tény bizonytalanított el, hogy hajnali négykor a házamban edzel.

– Egyszerű a magyarázat. Violet elutazott Zoey-val, és én nem mehettem. Úgy döntöttem, átalakíttatok pár dolgot a házban. Szóval... a hálómnak nincs teteje, az edzőterem háborús övezet.

– Tehát beugrottál a kocsidba kábé háromkor, hogy ide gyere, és az én edzőtermemet használd?

– Melyik része nem világos? Esetleg lerajzoljam neked? Elvigyorodtam.

– Seggfej. Elmondanád, ha valami nem lenne oké, ugye?

– Emelgetni jöttem, nem terápiára. Szóval, nem, valószínűleg nem mondanám el. Ha már a terápiánál tartunk, hogy halad a megbeszélés Nathaniel Cross-szal?

– Ahogy azt várni lehetett. Cross emlékeztetni akart rá, hogy az összes fontos kiadó tőkét megszorongathatja, ezáltal az enyémet is.

Peter keserűen felnevetett.

– Megérte?

– Hogy orrba nyomtam a fiát? Teljesen.

– Még mindig úgy gondolom, hogy elszalasztottál egy lehetőséget. Az a nő nagyon úgy festett, mint aki veled sokkal inkább hazamenne.

– Akkor sem érdekelt, és most sem. Túl sok minden van jelenleg az életemben ahhoz, hogy még egy kapcsolatot is be tudjak vállalni.

Megnyomtam a falon lévő panelt, és visszakapcsoltam a zenét.

– Teljesen rosszul csinálod. A kisujjad a hüvelykujjad fölé kerül, így be fog állni a vállad.

– Állítsd be inkább ezt! – mondta Peter, és felém villantotta a középső ujját.

Figyelmen kívül hagytam, és bementem a terem melletti kis helyiségbe, ahol a hűtőt tartottam. Nem érdekelt az egészséges táplálkozás, de megtanultam, hogy le kell erőltetnem némi fehérjeport. Ez segített, hogy jobban érezzem magam. Bekevertem a krétaporszerű cuccot, és egyben lehúztam, majd egy grimasszal nyugtáztam.

A súlyemelés okozta kimerültségtől és kifacsartságtól általában kitisztult a fejem. Tíz percen belül már csöpögött a homlokomról az izzadság. Kiengedtem a súlyzót a kezemből, ami csörömpölve ért földet.

Mozgást észleltem odakint, és közelebb léptem, hogy jobban megnézzem, mi az. A zöld *kerti törpés* kocsi parkolt le. Azonnal észrevettem, hogy a csapat most nem csak férfiakból állt. Volt köztük egy nő olyan rikító narancs hajjal, mint egy forgalmi kúp. Összehúztam a szemem. Ugyan messze állt, de már a mozgásából meg tudtam ítélni, hogy vonzó, még a fura haja ellenére is.

Megráztam a fejem. Általában a súlyemelés kitakarította az elmém. Annyira, mintha egy hegytetőn ülve kántáltam volna azt, hogy *om*.

Általában.

De most, valamilyen oknál fogva, egyáltalán nem mondtam volna tisztának a fejemet. Folyamatosan visszaneéztem az ablakra, és figyeltem a nőt, ahogy megközelíti a sövényt, ami a kocsifeljárótól egyenesen a ház bejáratáig húzódott. Úgy tartotta fel a kezét, mintha próbálna elképzelni egy képet, mielőtt felveszi a metszőollót.

Amikor nekiállt dolgozni, szó szerint egyesével vágta le a leveleket. Én meg csak álltam ott, és bámultam. Levágott egy levelet, hátralepett, megint majdnem egy teljes percig gondolkozott, és újra elképzelte a dolgot, aztán lenyesett még egy levelet. Mintha valaki egy golfpályát akart volna megnyesni egy körömvágó ollóval.

Öt perccel később nagy nehezen elléptem az ablaktól, és visszatértem az edzéshez.

Peter mindentudóan lesett rám a padról, izzadságban fürödve.

– Madárles?

– Ja, ismersz.

– Bizony. És téged ismerve, ha látsz egy madarat odakint, akkor már keresed is a puskát, hogy kilőhesd.

Feltartottam egy ujjamat.

– Figyi, attól, hogy szeretek vadászni, még nem vagyok hidegvérű gyilkos. Mindig csak olyat lövök, aminek idénye van, és csak...

– Tudom, tudom, csak olyasmire vadászol, amit meg akarsz enni vagy felhasználni. Csak élvezem, amikor ennyire felcseszed magad.

Forgatni akartam a szemem, de tudtam, hogy ezzel csak még nagyobb élvezetet szereznek neki. Ehelyett inkább újra felkaptam a súlyzót, és odaképzelttem Peter ar-

cát minden egyes alkalommal, amikor ledobtam a matracra.

Folyamatosan az ablak közelében lazítottam, figyeltem a tűznarancs kertészt. Valószínűleg teljesen kattant, de ettől csak még jobban érdekelt. Próbáltam kitalálni, miért is akarom ilyen gyorsan sutba dobni az elveimet a kapcsolatokat illetően. Néhány rémes szakítás után tavaly úgy döntöttem, hogy távol tartom magam a randizástól. Biztos voltam abban, hogy ha épp nem csorogna rólam a víz, és nem lennék kimerülve, akkor könnyedén emlékeznék erre a fogadalmamra. Baszki, még csak elég közel sem volt ahhoz, hogy jól megnézzem magamnak, akkor meg miért terelte el ennyire a figyelmemet?

Mert idióta voltam. Ez volt az egyetlen értelmes magyarázat. Időről időre újra megtanultam, hogy én és a kapcsolatok nem vagyunk kompatibilisek egymással. Nyilvánvalóan válogatós egy seggfej voltam, és már elegem volt abból, hogy olyan tesztek elé állítsam az emberek, amikről tudtam, hogy nem fognak átmenni rajtuk.

– Sejtettem – mondta Peter, és mellém sétált az ablakhoz, majd követte a tekintetem. – Még sosem láttam ehhez hasonló madárkát.

– Na ja, én sem – mondtam elkalandozva.

Peter felnevetett.

– Basszus, ennyire komoly az ügy?

– Aligha, csak nézem.

Peter a karomba boksztolt.

– Most komolyan mondom, szerintem nagyon jól tenne neked egy csaj. Ez az egész, amit nem hivatalosan művelsz, nem természetes.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Még nem ismerted be, de eléggé egyértelmű. Nem láttalak flörtölni vagy kétszer ránézni egy vonzó nőre, mióta... Mi is volt a neve?

Felsóhajtottam. Peterrel volt egy hallgatóságos megállapodásunk arra vonatkozóan, hogy nem teszünk fel egymásnak kínos kérdéseket. Akkor most miért próbált beleásni ilyen mélyen a szennyesembe?

– Ezért jöttél? Ez valamiféle szándékolt beavatkozás?

– Tényleg tehetséged van ahhoz, hogy egyenesen átláss az embereken. Be kell vallanom, hogy irigy vagyok erre a képességedre. Néha úgy érzem, fogalmam sincs, Violet mire gondol, amíg oda nem jön, és el nem mondja maga.

– Hát, azért ez sem tisztán áldás. Néha jobban örülnek annak, ha nem tudnám, mások mit gondolnak.

– Ennyi? A nők belegyalognak a lelkivilágodba?

Felnevettem.

– Nem, csak nem akarok bonyodalmakat. És a nők bonyolítják az ember életét.

Peter szkeptikus pillantást vetett rám.

– És pontosan milyen hosszán tervezed ezt az egyszerű életet élni?

– Van erre olyan válasz, ami véget vethet ennek a kihallgatásnak? – Elmentem mellőle, és újra felkaptam a súlyzót.

Amikor végeztem, Peter még mindig nézett. A személtáda nem adta fel könnyen a dolgot.

– Csak belefáradtam, hogy olyasmit keresek, amit sosem találok meg, oké? – csattantam fel.

– Részletezd!

– Cseszd meg! Ez így jó?

Peter elmosolyodott.

– Valószínűleg nagyon is jó. Úgy hangzik, mintha jó sok dühöt halmoztál volna fel magadban. Van még valami, amit szívesen megosztanál velem?

– Az a napszemüveg, amit pár hónapja vettél, még inkább seggfej külsőt kölcsönöz neked.

Peter felhúzta a szemöldökét.

– Oké, ez sokkal személyesebb volt, mint amire számítottam. És bántó.

– Jó – vigyorodtam el automatikusan.

Peter az ablak felé mutatott.

– Beszélhetsz ám velem. Nem könnyű megtalálni a megfelelő embert. Lehet, hogy még öt, vagy akár ötven évig tart, de abban biztos vagyok, hogy nem fog sikerülni, ha csak bámulsz kifelé az ablakon, és nehéz súlyokat dobálsz a földre.

– Ha beszélek veled, akkor békén hagysz?

– Valószínűleg nem. Már van feleségem meg mostoha lányom is. Talán most kezdek rájönni, hogy a bátyó szerep nem csak annyiból áll, hogy könyveket írok, és engedem neked, hogy leföldözd a zsíros jutalékot. – Fe-lém nyúlt, és megszorította a vállamat; ritka, empátikus kifejezés ült ki az arcára. – Örülnék, ha újra boldognak látnám a testvéremet. Ennyi.